

ЕВАНГЕЛЛЕ ПАВОДЛЕ СВЯТОГА МАРКА

ПАДРЫХТОЎКА ДА ДЗЕЙНАСЦІ ЕЗУСА

Ян Хрысціцель

1¹ Пачатак Евангелля Езуса Хрыста, Сына Божага.

2 Як напісана ў прарока Ісаі:

*«Вось пасылаю анёла Майго перад Табою,
які падрыхтуе дарогу Табе.*

3 Голас таго, хто кліча ў пустыні:

“Падрыхтуйце дарогу Пану, простымі рабіце сцежкі Яму”».

4 З’явіўся Ян, хрысцячы ў пустыні і абвясчаючы хрост пакаяння дзеля адпушчэння грахоў. **5** Выходзілі да яго ўся краіна юдэйская і ўсе жыхары Ерузалема і прымалі хрост ад яго ў рацэ Ярдан, визнаючы свае грахі. **6** Ян жа насіў адзенне з вярблюджай воўны і скураны пояс на бёдрах сваіх і еў саранчу і дзікі мёд.

7 Ён прапаведаваў, кажучы: «Ідзе за мною Мацнейшы за мяне, якому я няварты, нахіліўшыся, развязаць раменьчык на Яго сандалях. **8** Я хрысціў вас вадою, а Ён будзе хрысціць вас Духам Святым».

Хрост Езуса

9 У тыя дні прыйшоў Езус з Назарэта, што ў Галілеі, і быў ахрышчаны Янам у Ярдане. **10** Адразу, калі выходзіў з вады, убачыў нябёсы раскрытыя і Духа, што як голуб, сыходзіў на Яго. **11** І быў голас з нябёсаў: «Ты Сын Мой умілаваны, Цябе ўпадабаў Я».

Выпрабаванне Езуса ў пустыні

12 І адразу Дух павёў Яго ў пустыню. **13** І быў Ён у пустыні сорок дзён, а сатана выпрабоўваў Яго; і быў Ён са звярамі, і анёлы служылі Яму.

ДЗЕЙНАСЦЬ ЕЗУСА Ў ГАЛІЛЕІ

Пачатак дзейнасці

14 Пасля таго, як выдалі Яна, прыйшоў Езус у Галілею, прапаведуючы Евангелле Божае **15** і кажучы: «Споўніўся час, і наблізілася Валадарства Божае; кайцеся і верце ў Евангелле».

Пакліканне першых вучняў

¹⁶Праходзячы каля Галілейскага мора, убачыў Сымона і Андрэя, брата Сымона, якія закідвалі сеткі ў мора, бо яны былі рыбакамі. ¹⁷Езус сказаў ім: «Ідзіце за Мной, і Я зраблю вас рыбакамі людзей». ¹⁸Яны, пакінуўшы сеткі, адразу пайшлі за Ім. ¹⁹Адышоўшы крыху далей, Ён убачыў Якуба Зэбэдэевага і Яна, брата ягонага, якія таксама былі ў чоўне і ладзілі сеткі. ²⁰І адразу паклікаў іх. Яны, пакінуўшы бацьку свайго Зэбэдэя ў чоўне з работнікамі, пайшлі за Ім.

У сінагозе ў Кафарнауме

²¹Калі прыйшлі ў Кафарнаум, Ён адразу ў шабат увайшоў у сінагогу і навучаў. ²²І здзіўляліся вучэнню Ягонаму, бо Ён вучыў іх як той, хто мае ўладу, а не як кніжнікі. ²³Быў тады ў сінагозе чалавек, апанаваны нячыстым духам, які закрычаў: ²⁴«Што Табе да нас, Езус Назаранін? Ты прыйшоў загубіць нас? Я ведаю Цябе, хто Ты: Святы Божы». ²⁵Але Езус забараніў яму, кажучы: «Змоўкні і выйдзі з яго!» ²⁶Тады нячысты дух, скалануўшы яго і закрычаўшы моцным голасам, выйшаў з яго. ²⁷І спужаліся ўсе так, што пыталіся адзін у аднаго, кажучы: «Што гэта? Новае вучэнне з моцаю; Ён загадвае нават нячыстым духам, і яны слухаюцца Яго». ²⁸І хутка разышлася пра Яго чутка па ўсёй ваколіцы Галілеі.

Аздараўленні ў доме Пятра

²⁹Выйшаўшы з сінагогі, адразу прыйшоў з Якубам і Янам у дом Сымона і Андрэя. ³⁰Цешча Сымона ляжала ў гарачцы, таму адразу сказалі Яму пра яе. ³¹Ён падышоў і, узяўшы за руку, падняў яе. І пакінула яе гарачка, і яна прыслужвала ім.

³²Калі настаў вечар і зайшло сонца, прыносілі да Яго ўсіх нядужых і апанаваных злымі духамі. ³³А ўвесь горад сабраўся перад дзвярыма. ³⁴Ён аздаравіў многіх, якія цярпелі на розныя хваробы, і выгнаў многіх злых духаў; але не дазваляў злым духам казаць, што яны пазналі Яго.

Апостальская дзейнасць

³⁵На досвітку, устаўшы вельмі рана, Ён выйшаў і пайшоў у пустыннае месца і там маліўся. ³⁶Услед за Ім пайшоў Сымон і тыя, хто быў з ім. ³⁷А калі знайшлі Яго, сказалі Яму: «Усе шукаюць Цябе!» ³⁸Ён адказаў ім: «Пойдзем куды-небудзь у блізкія паселішчы, каб Я і там прапаведаваў, бо дзеля гэтага Я прыйшоў». ³⁹І прапаведаваў Ён у сінагогах іхніх па ўсёй Галілеі, і выганяў злых духаў.

Аздараўленне пракажонага

⁴⁰Вось прыйшоў да Яго пракажоны і, упаўшы на калені, прасіў Яго, кажучы: «Калі хочаш, можаш мяне ачысціць». ⁴¹Злітаваўшыся над ім, Ён працягнуў руку, дакрануўся да яго і сказаў яму: «Хачу, будзь ачышчаны!» ⁴²І адразу сышла з яго праказа, і ён стаў чысты. ⁴³Езус сурова звярнуўся да Яго і зараз жа адправіў. ⁴⁴І сказаў яму: «Глядзі, нікому нічога не кажы, але ідзі, пакажыся святару і прынясі ахвяру за сваё ачышчэнне, як загадаў Майсей, на сведчанне ім». ⁴⁵Але той, выйшаўшы, пачаў шмат абвяшчаць і расказваць пра здарэнне, так што Езус не мог ужо адкрыта ўвайсці ў горад, а заставаўся звонку, у пустынных мясцінах. І прыходзілі да Яго адусюль.

Аздараўленне паралізаванага

2 ¹Праз некалькі дзён Езус зноў прыйшоў у Кафарнаум, і разышлася вестка, што Ён у доме. ²Адразу сабралася столькі народу, што ўжо не было месца каля дзвярэй. І Ён прамаўляў да іх. ³Прыйшлі да Яго чацвёрта, якія неслі паралізаванага. ⁴Не зможшы прынесці яго да Езуса праз натоўп, разабралі страху, дзе Ён быў, і праз адтуліну спусцілі насілку, на якіх ляжаў паралізаваны. ⁵Убачыўшы іх веру, Езус сказаў паралізаванаму: «Сыне, адпускаюцца твае грахі». ⁶Там жа сядзелі некаторыя з кніжнікаў і разважалі ў сэрцах сваіх: ⁷«Чаму Ён так кажа? Ён блюзнерыць! Хто можа адпускаць грахі, калі не сам Бог?» ⁸Езус, адразу пазнаўшы духам сваім, што яны так разважаюць, сказаў ім: «Чаму так разважаеце ў сэрцах вашых? ⁹Што лягчэй? Сказаць паралізаванаму: “Адпускаюцца твае грахі”, ці сказаць: “Устань, вазьмі насілку свае і хадзі?”» ¹⁰Але каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае на зямлі ўладу адпускаць грахі». І сказаў паралізаванаму: ¹¹«Табе кажу: устань, вазьмі насілку свае ды ідзі да дому свайго». ¹²Той адразу ж устаў і, узяўшы насілку, выйшаў перад усімі, так што ўсе дзівіліся і славілі Бога, кажучы: «Ніколі мы такога не бачылі!»

Пакліканне Левія

¹³Езус зноў выйшаў да мора. Усе людзі прыходзілі да Яго, а Ён навучаў іх. ¹⁴Праходзячы, Ён убачыў Левія, сына Алфея, які сядзеў на мытні, і сказаў яму: «Ідзі за Мною». Той устаў і пайшоў за Ім. ¹⁵Калі Езус быў за сталом у доме ягоным, шмат мытнікаў і грэшнікаў было разам з Ім і вучнямі Ягонымі, бо шмат было тых, хто ішоў за Ім. ¹⁶Кніжнікі з ліку фарысеяў, убачыўшы, што Ён есць з грэшнікамі і мытнікамі, казалі вучням Ягоным: «Чаму Ён есць з

мытнікамі і грэшнікамі?» ¹⁷Пачуўшы гэта, Езус сказаў ім: «Не здаровым патрэбны лекар, а хворым; Я прыйшоў заклікаць не праведнікаў, а грэшнікаў».

Пытанне пра пост

¹⁸Вучні Янавы і фарысеі пасцілі. Яны прыйшлі і сказалі Яму: «Чаму вучні Янавы і фарысеяў пасцяць, а Твае вучні не пасцяць?» ¹⁹Езус адказаў ім: «Ці могуць пасціць госці на вяселлі, калі з імі жаніх? Пакуль жаніх з імі, не могуць пасціць. ²⁰Але прыйдуць дні, калі будзе забраны ад іх жаніх, і тады будуць пасціць у той дзень. ²¹Ніхто не прышывае латы з нябеленага палатна да старой вопраткі, бо новая лата адарвецца ад старога, і дзіра робіцца яшчэ горшай. ²²І ніхто не налівае маладое віно ў старыя мяхі. Інакш віно парве мяхі, і прападуць віно і мяхі. Але маладое віно ўліваюць у новыя мяхі».

Сапраўднае значэнне шабату

²³Аднойчы ў шабат, калі Езус праходзіў праз пасевы, вучні Ягоня пачалі па дарозе зрываць каласы. ²⁴Тады сказалі Яму фарысеі: «Глядзі, чаму яны робяць у шабат тое, што не дазволена?» ²⁵Ён адказаў ім: «Вы ніколі не чыталі, што зрабіў Давід, калі меў патрэбу і згаладаўся ён і тыя, хто быў з ім? ²⁶Як увайшоў у дом Божы ў часы першасвятара Абіятара і еў ахвярныя хлябы, якіх нельга было есці нікому, акрамя святароў, і даў тым, хто быў з ім?» ²⁷І сказаў ім: «Шабат устаноўлены для чалавека, а не чалавек для шабату. ²⁸Таму Сын Чалавечы — гаспадар шабату».

Аздараўленне хворага ў шабат

3 ¹Езус зноў увайшоў у сінагогу. А быў там чалавек з усохлай рукой. ²І сачылі за Езусам, ці вылечыць Ён у шабат, каб абвінаваціць Яго. ³І сказаў Ён чалавеку з усохлай рукою: «Стань пасярэдзіне». ⁴А ў іх запытаўся: «У шабат дазволена рабіць дабро ці зло, душу ўратаваць ці загубіць?» Але яны маўчалі. ⁵Гнеўна паглядзеўшы на іх, засмучаны жорсткасцю іх сэрцаў, сказаў таму чалавеку: «Працягни руку». Той працягнуў — і стала здаровай рука ягоная. ⁶Тады фарысеі выйшлі, адразу сабралі з прыхільнікамі Ірада нараду супраць Езуса, каб загубіць Яго.

Натоўп ідзе за Езусам

⁷Езус адышоў з вучнямі сваімі да мора. А за Ім ішоў вялікі натоўп з Галілеі, з Юдэі, ⁸з Ерузалема, з Ідумеі; з-за Ярдана і з ваколіц Тыра і Сідона прыйшло да Яго вялікае мноства людзей, якія пачулі, што Ён рабіў. ⁹Тады сказаў Ён сваім

вучням падрыхтаваць Яму човен, каб натоўп не заціснуў Яго. ¹⁰ Многіх Ён аздаравіў, таму тыя, хто меў якую-небудзь хваробу, ціснуліся, каб дакрануцца да Яго. ¹¹ Нячыстыя духі, калі бачылі Яго, падалі перад Ім і крычалі: «Ты — Сын Божы!» ¹² Але Ён строга забараняў ім, каб не выкрывалі Яго.

Імёны Апосталаў

¹³ Пасля ўзышоў на гару і паклікаў да сябе тых, каго сам хацеў, і яны прыйшлі да Яго. ¹⁴ І ўстанавіў Дванаццаць, якіх і назваў Апосталамі, каб яны былі з Ім, каб паслаць іх прапаведаваць ¹⁵; і каб яны мелі ўладу выганяць злых духаў. ¹⁶ Устанавіў гэтых Дванаццаць: Сымона, якому даў імя Пётр, ¹⁷ Якуба Зэбэдэевага і Яна, брата Якуба, і даў ім імёны Баанэргес, што азначае «сыны грому»; ¹⁸ Андрэя, Філіпа, Барталамея, Мацвея, Тамаша, Якуба Алфеевага, Тадэвуша, Сымона Кананэйца ¹⁹ і Юду Іскарыйета, які і выдаў Яго.

Апалогія Езуса

²⁰ І прыйшоў Езус з вучнямі ў дом. І зноў сабраўся натоўп, так што яны не маглі нават паесці хлеба. ²¹ Пачуўшы гэта, Яго родныя пайшлі забраць Яго, бо казалі, што Ён страціў розум.

²² А кніжнікі, якія прыйшлі з Ерузалема, казалі, што Ён мае ў сабе Бэльзэбула і князем злых духаў Ён выганяе злых духаў. ²³ А Езус, паклікаўшы іх, казаў ім у прыпавесцях: «Як можа сатана выганяць сатану? ²⁴ Калі валадарства падзеліцца знутры, не можа выстаяць такое валадарства. ²⁵ І калі дом падзеліцца знутры, не можа выстаяць такі дом. ²⁶ І калі сатана паўстаў супраць сябе і падзяліўся, не можа выстаяць, але канец яму. ²⁷ Ніхто не можа ўвайсці ў дом асілка і выкрасці ягоныя рэчы, калі спачатку не звяжа асілка. Тады толькі абрабуе дом ягоны. ²⁸ Сапраўды кажу вам, што сынам чалавечым будуць адпушчаны ўсе грахі і блюзнерствы, якімі б ні блюзнерылі. ²⁹ Але той, хто будзе блюзнерыць супраць Духа Святога, ніколі не атрымае адпушчэння, а будзе асуджаны на векі». ³⁰ Так сказаў, бо гаварылі: «Ён мае нячыстага духа».

Маці і браты Езуса

³¹ Тады прыйшлі Маці Яго і браты Ягоныя і, стоячы звонку, паслалі паклікаць Яго. ³² Натоўп, які сядзеў каля Яго, казаў Яму: «Вось Маці Твая, і браты Твае, і сёстры Твае на вуліцы шукаюць Цябе». ³³ Але Ён сказаў ім у адказ: «Хто маці Мая і браты Мае?» ³⁴ І, паглядзеўшы на тых, хто сядзеў вакол Яго, сказаў: «Вось маці Мая і браты Мае. ³⁵ Бо хто будзе выконваць волю Божую, той Мне брат, і сястра, і маці».

Прыпавесць пра сейбіта

4 ¹Езус зноў пачаў навучаць каля мора. І сабралася каля Яго мноства народу, так што Ён увайшоў у човен і сеў у ім на моры, а ўвесь народ быў на беразе каля мора. ²Ён шмат чаму навучаў іх у прыпавесцях і ў сваім павучанні казаў ім: ³«Слухайце. Вось выйшаў сейбіт сеяць. ⁴І калі сеяў, сталася так, што адно зерне ўпала пры дарозе. Прыляцелі птушкі і падзяўблі яго. ⁵Іншае ўпала на камяністае месца, дзе было мала зямлі, і адразу прарасло, бо зямля была неглыбокая. ⁶А калі ўзышло сонца, яно завяла, бо не мела карэння, і засохла. ⁷Іншае ўпала ў церні, і выраслі церні, і заглушылі яго так, што яно не прынесла плёну. ⁸Іншае ўпала на добрую глебу і прынесла плён, які ўзышоў і вырас. І адно ўрадзіла ў трыццаць, другое ў шэсцьдзясят, а іншае ў сто разоў». ⁹І сказаў: «Хто мае вушы, каб слухаць, няхай слухае».

Чаму Езус навучае ў прыпавесцях?

¹⁰А калі застаўся адзін, тыя, хто быў вакол Яго разам з Дванаццаццю, пыталіся ў Яго аб прыпавесці. ¹¹І Ён сказаў ім: «Вам дадзена таямніца Божага Валадарства, а для тых, хто звонку, усё адбываецца ў прыпавесцях,

¹²*каб яны глядзелі і не бачылі,
слухалі і не разумелі,
каб не навярнуліся
і каб не было адпушчана ім».*

Тлумачэнне прыпавесці пра сейбіта

¹³І сказаў ім: «Не разумееце гэтай прыпавесці? А як жа зразумеце ўсе іншыя прыпавесці? ¹⁴Сейбіт сее слова. ¹⁵Пасеянае пры дарозе — гэта тыя, у якіх сеецца слова, але як толькі пачуюць яго, адразу прыходзіць сатана і забірае слова, пасеянае ў іх. ¹⁶Пасеянае на камяністых месцах — гэта тыя, хто, як толькі пачуе слова, адразу з радасцю прымае яго, ¹⁷але не мае ў сабе караня і нясталы. Потым, калі за слова настане ўціск ці пераслед, адразу спакушаюцца. ¹⁸Іншае, пасеянае ў цернях, — гэта тыя, хто чуе слова, ¹⁹але турботы свету, зман багацця ды іншыя жаданні ўваходзяць у іх і заглушаюць слова, і яно становіцца бясплодным. ²⁰А пасеянае на добрай глебе — гэта тыя, хто слухае слова, прымае яго і прыносіць плён: адзін у трыццаць, другі ў шэсцьдзясят, а іншы ў сто разоў».

Прыпавесць пра светач

²¹І казаў ім: «Ці для таго прыносяць светач, каб паставіць яго пад пасудзіну

або пад ложка? Ці ўсё ж для таго, каб паставіць яго на свечніку? ²²Бо няма нічога схаванага, што б ні адкрылася, і няма нічога таёмнага, што б ні выявілася. ²³Хто мае вушы, каб слухаць, няхай слухае».

²⁴І сказаў ім: «Зважайце на тое, што чуеце. Якой мераю мераеце, такой і вам будзе адмерана, і яшчэ дададзена будзе вам. ²⁵Бо хто мае, таму дадзена будзе, а хто не мае, у таго адымецца і тое, што мае».

Прыпавесць пра зерне

²⁶І сказаў: «Так і Валадарства Божае нібы чалавек, што кідае зерне ў зямлю. ²⁷Ён спіць і ўстае ноччу і днём, а як зерне ўзыходзіць і расце, не ведае. ²⁸Бо зямля сама па сабе прыносіць плён: спачатку рунь, потым колас, потым поўнае зерне ў коласе. ²⁹Калі ж саспее плод, адразу пасылае серп, таму што настала жніво».

Прыпавесць пра гарчычнае зерне

³⁰І сказаў: «З чым параўнаем Валадарства Божае? Ці ў якой прыпавесці выявім яго? ³¹Яно як гарчычнае зерне: калі яго сеюць у зямлю, яно найменшае з усяго насення на зямлі. ³²Калі ж пасеяна, узыходзіць і становіцца большым за ўсялякую зеляніну, пускае вялікае галлё, так што ў ценю ягоным могуць гняздзіцца нябесныя птушкі».

Заканчэнне навучання ў прыпавесцях

³³У многіх такіх прыпавесцях прапаведаваў ім слова, колькі яны маглі слухаць. ³⁴І без прыпавесці не казаў ім, а сваім вучням сам-насам тлумачыў усё.

Суцішэнне буры

³⁵У той дзень, калі настаў вечар, Езус сказаў сваім вучням: «Пераправімся на другі бераг». ³⁶І, адпусціўшы людзей, яны забралі Яго з сабою, так як быў, у човен; таксама былі з Ім іншыя чаўны. ³⁷І ўзнялася вялікая бура. Хвалі так залівалі човен, што ён ужо напайняўся вадою. ³⁸А Езус спаў на карме на ўзгалоўі. Пабудзілі Яго і сказалі Яму: «Настаўнік, не хвалюе Цябе, што мы гінем?» ³⁹Устаўшы, Ён загадаў ветру і сказаў мору: «Змоўкні, супакойся!» Тады вецер сціх, і настала вялікая ціша. ⁴⁰А ім сказаў: «Чаго вы такія баязлівыя? Яшчэ не маеце веры?» ⁴¹Яны напоўніліся вялікім страхам і гаварылі паміж сабой: «Хто ж Ён такі, што і вецер, і мора слухаюцца Яго?»

Выгнанне злых духаў

5 ¹І прыбылі на другі бераг мора ў край геразенаў. ²А калі Езус выйшаў з чоўна, Яму адразу насустрач выйшаў чалавек з магільных пячор, апанаваны нячыстым духам, ³які жыў у магільных пячорах. Ніхто не мог звязаць яго нават ланцугом, ⁴бо часта яго звязвалі кайданамі і ланцугамі, але ён разрываў ланцугі і разбіваў кайданы, і ніхто не мог яго ўтаймаваць. ⁵Увесь дзень і ўсю ноч, будучы ў магільных пячорах і ў гарах, ён крычаў і біў самога сябе камянямі. ⁶Калі ён здалёк убачыў Езуса, падбег, пакланіўся Яму ⁷і закрычаў моцным голасам, кажучы: «Што Табе да мяне, Езусе, Сыне Бога Найвышэйшага? Богам заклінаю Цябе, не муч мяне». ⁸Бо Езус сказаў яму: «Выйдзі, нячысты дух, з гэтага чалавека». ⁹Тады Езус спытаўся ў яго: «Як тваё імя?» Той адказаў: «Маё імя легіён, бо нас шмат». ¹⁰І ён моцна прасіў Яго не выганяць іх з гэтай краіны.

¹¹Пасвіўся там каля гары вялікі статак свіней. ¹²І прасілі Яго нячыстыя духі, кажучы: «Пашлі нас у свіней, каб мы ўвайшлі ў іх». ¹³І Ён дазволіў ім. Выйшаўшы, увайшлі гэтыя нячыстыя духі ў свіней, і кінуўся статак каля дзвюх тысяч з кручы ў мора, і патанулі яны ў моры. ¹⁴А свінапасы паўцякалі і расказалі ў горадзе і ў вёсках, і людзі выйшлі паглядзець, што сталася. ¹⁵Прышоўшы да Езуса, яны ўбачылі, што той апанаваны злым духам, у якім быў легіён, сядзіць апрануты і пры здаровым розуме, і спалохаліся. ¹⁶А тыя, хто бачыў, расказалі ім, што сталася з апанаваным злым духам, і пра свіней. ¹⁷Тады пачалі прасіць Езуса, каб адышоў з іхніх межаў. ¹⁸Калі Ён сядзеў у човен, апанаваны злым духам прасіўся ў Яго застацца з Ім. ¹⁹Але Ён не дазволіў яму і сказаў: «Вярніся да свайго дому і да сваіх і раскажы ім усё, што Пан учыніў табе і як змялаваўся над табою». ²⁰Той адышоў і пачаў абвяшчаць у Дэкаполісе ўсё, што ўчыніў яму Езус, і ўсе здзіўляліся.

Аздараўленне жанчыны і ўваскрашэнне дачкі Яіра

²¹Калі Езус ізноў пераправіўся ў чоўне на другі бераг, сабралася да Яго мноства народу. А быў Ён каля мора. ²²Прышоў таксама адзін з кіраўнікоў сінагогі па імені Яір і, убачыўшы Езуса, упаў да Ягоных ног і моцна прасіў, кажучы: ²³«Дачушка мая памірае, прыйдзі, ускладзі на яе рукі, каб яна ўратавалася і жыла». ²⁴І Ён пайшоў з ім. А вялікі натоўп ішоў за Езусам і ціснуўся да Яго.

²⁵Таксама жанчына, якая хварэла на крывацёк дванаццаць гадоў і шмат выцерпела ад многіх лекараў, ²⁶патраціла на іх усю маёмасць сваю, аднак нішто не дапамагло, і ёй становілася нават горш, ²⁷пачуўшы пра Езуса, падышла ў натоўпе ззаду і дакранулася да Ягонага плашча. ²⁸Бо казалася сама сабе: «Калі

дакрануся хаця б да плашча Ягонага, выздаравею». ²⁹І ў тую ж хвіліну спыніўся ў яе крывацёк, і яна адчула ў целе, што вызвалілася ад хваробы. ³⁰Езус, адразу адчуўшы, што моц выйшла з Яго, звярнуўся да народу і сказаў: «Хто дакрануўся да Майго плашча?» ³¹А вучні Ягонья сказалі Яму: «Ты бачыш, што народ ціснецца да Цябе, і пытаешся “хто дакрануўся да Мяне?”» ³²Але Ён аглядаўся, каб убачыць тую, якая гэта зрабіла. ³³А жанчына спалохалася і задрыжэла, бо ведала, што з ёй сталася. Яна падышла, упала перад Ім і сказала Яму ўсю праўду. ³⁴Ён жа сказаў ёй: «Дачка, вера твая ўратавала цябе. Ідзі ў спакоі і будзь вольная ад сваёй хваробы».

³⁵Калі Ён яшчэ гаварыў, прыйшлі ад кіраўніка сінагогі і сказалі: «Дачка твая памерла, навошта ты яшчэ турбуеш Настаўніка?» ³⁶Але Езус, пачуўшы гэтыя словы, сказаў кіраўніку сінагогі: «Не бойся, толькі вер!» ³⁷І не дазволіў нікому ісці за сабою, акрамя Пятра, Якуба і Яна, брата Якуба. ³⁸Калі прыйшоў у дом кіраўніка сінагогі, убачыў мітусню і тых, хто плакаў і моцна галасіў. ³⁹Увайшоўшы, Ён сказаў ім: «Чаго мітусіцеся і плачаце? Дзіця не памерла, а спіць». ⁴⁰І насміхаліся з Яго. Але Ён, выгнаўшы ўсіх, узяў з сабою бацьку і маці дзіцяці і тых, хто быў з Ім, і ўвайшоў туды, дзе было дзіця. ⁴¹Узяўшы дзяўчынку за руку, сказаў ёй: «Галіта, кум!», што значыць: «Дзяўчынка, табе кажу, устань!» ⁴²Дзяўчынка адразу ўстала і пачала хадзіць. А было ёй дванаццаць гадоў. І замерлі яны ў вялікім здзіўленні. ⁴³А Ён строга загадаў ім, каб ніхто пра гэта не ведаў, і сказаў даць ёй есці.

Езус у Назарэце

6¹Выйшаўшы адтуль, Езус прыйшоў на сваю бацькаўшчыну. А за Ім ішлі Ягонья вучні. ²Калі надышоў шабат, Ён пачаў навучаць у сінагозе. Многія, хто слухаў, здзіўляліся і казалі: «Адкуль у Яго гэта і што за мудрасць дадзена Яму, і як такія цуды чыняцца Ягонымі рукамі? ³Ці ж гэта не цясляр, сын Марыі, брат Якуба, Юзафа, Юды і Сымона? Ці ж не тут сярод нас Ягонья сёстры?» І абураліся на Яго. ⁴А Езус казаў ім: «Няма прарока без пашаны, хіба што на бацькаўшчыне яго, сярод родных яго і ў доме яго». ⁵Таму Ён не мог учыніць там ніякага цуду, толькі на некалькіх хворых усклаў рукі і аздаравіў іх. ⁶І дзівіўся іх бязвер'ю.

Хадзіў па навакольных вёсках і навучаў.

Місія Дванаццаці

⁷Пасля паклікаў Дванаццаць, і пачаў высылаць іх па двое, і даў ім уладу над нячыстымі духамі. ⁸Наказаў ім не браць у дарогу нічога, акрамя аднаго кія: ні

хлеба, ні торбы, ні медзі ў поясе,⁹ але абувацца ў сандалі і не апранаць дзвюх вопратак.¹⁰ Ён сказаў ім: «Калі дзе ўвойдзеце ў дом, заставайцеся там, пакуль не выйдзеце адтуль.¹¹ Калі ў якім-небудзь месцы не прымуць вас і не будуць слухаць вас, то, выходзячы адтуль, абтрасіце пыл з ног ваших на сведчанне ім».¹² Пайшоўшы, яны прапаведавалі пакаянне,¹³ выганялі шмат злых духаў і шмат хворых намашчвалі алеем, і вылечвалі.

Смерць Яна Хрысціцеля

¹⁴Пачуў таксама кароль Ірад пра Езуса, бо імя Ягонае стала вядомым, і сказаў: «Гэта Ян Хрысціцель устаў з памерлых, і таму цуды здзяйсняюцца ім».¹⁵ Іншыя казалі: «Гэта Ілля». А яшчэ іншыя казалі: «Гэта прарок або як адзін з прарокаў».¹⁶ Калі Ірад пачуў гэта, ён сказаў: «Гэта Ян, якому я адсек галаву, ажыў!»

¹⁷Бо сам Ірад паслаў схапіць Яна і загаваў яго ў вязніцы з-за Ірадзяды, жонкі брата свайго Філіпа, таму што ён ажаніўся з ёй.¹⁸ Бо Ян казаў Іраду: «Недазволена табе мець жонку брата твайго».¹⁹ Таму Ірадзяда злавалася на яго і хацела забіць, але не магла,²⁰ бо Ірад баяўся Яна, ведаючы, што ён чалавек справядлівы і святы, і аберагаў яго. Шмат разоў чуў яго і непакоіўся, але слухаў яго з ахвотай.²¹ І настаў зручны дзень, калі Ірад прыгатаваў вячэру сваім вяльможам, тысячнікам і старэйшынам галілейскім у дзень сваіх народзін.²² Калі ўвайшла дачка Ірадзяды і танцавала, яна спадабалася Іраду і яго гасцям. Кароль сказаў дзяўчыне: «Прасі ў мяне, чаго хочаш, і я дам табе».²³ І шмат у чым пакляўся ёй: «Чаго ні папросіш, дам табе, нават палову майго каралеўства».²⁴ Яна выйшла і сказала маці сваёй: «Чаго мне папрасіць?» Тая адказала: «Галаву Яна Хрысціцеля».²⁵ Яна адразу хутка ўвайшла да караля і папрасіла, кажучы: «Хачу, каб ты зараз жа даў мне на місе галаву Яна Хрысціцеля».²⁶ Кароль засмуціўся, але дзеля клятвы і тых, хто быў за сталом, не захацеў ёй адмовіць.²⁷ Таму адразу кароль паслаў кáта і загадаў прынесці галаву Яна. Той пайшоў у вязніцу і адсек яму галаву.²⁸ Затым прынёс на місе ягоную галаву і аддаў яе дзяўчыне, а дзяўчына аддала яе сваёй маці.²⁹ Калі пра гэта даведаліся вучні Яна, яны прыйшлі, забралі ягонае цела і паклалі яго ў магілу.

Першае размнажэнне хлеба

³⁰Апосталы сабраліся каля Езуса і расказалі Яму ўсё, што зрабілі і чаму навучылі.³¹ А Ён сказаў ім: «Пайдзіце адны ў пустыннае месца і крыху адпачніце». Бо так шмат людзей прыходзіла і адыходзіла, што ім не было нават калі паесці.³² Таму адплылі яны ў пустыннае месца на чоўне адны.

³³Калі ўбачылі, што яны адплылі, шмат хто, даведаўшыся, пешкі збегліся туды з усіх гарадоў і апярэдзілі іх. ³⁴Выйшаўшы з чоўна, Езус убачыў мноства людзей і змілаваўся над імі, бо яны былі як авечкі без пастыра, і пачаў іх многаму вучыць. ³⁵Калі мінула ўжо шмат часу, вучні Ягонаыя, падышоўшы да Яго, сказалі: «Месца гэта пустыннае, і гадзіна ўжо позняя; ³⁶адпусці іх, каб яны пайшлі ў навакольныя вёскі і паселішчы і купілі сабе чаго-небудзь з'есці». ³⁷Ён жа сказаў ім у адказ: «Вы дайце ім есці». Яны сказалі Яму: «Ці мы павінны пайсці і за дзвесце дынараў купіць хлеба, і даць ім есці?» ³⁸А Ён спытаўся ў іх: «Колькі ў вас хлябоў? Ідзіце, паглядзіце». Даведаўшыся, яны сказалі: «Пяць хлябоў і дзве рыбіны». ³⁹Тады загадаў ім пасадзіць усіх групамі на зялёнай траве. ⁴⁰І паселі групамі па сто і па пяцьдзясят. ⁴¹Ён, узяўшы пяць хлябоў і дзве рыбіны, паглядзеў на неба, благаславіў і разламаў хлябы, і даў вучням сваім, каб яны раздалі ім; і дзве рыбіны падзяліў на ўсіх. ⁴²Усе елі і насыціліся. ⁴³І сабралі дванаццаць поўных кашоў кавалкаў і рэшты ад рыбы. ⁴⁴А тых, хто еў хлябы, было каля пяці тысяч мужчын.

Езус ідзе па моры

⁴⁵І адразу загадаў вучням сваім увайсці ў човен і плысці ўперад Яго на другі бераг да Бэтсаіды, пакуль Ён адпусціць людзей. ⁴⁶Развітаўшыся з імі, Ён пайшоў на гару памаліцца. ⁴⁷Калі настаў вечар, човен быў на сярэдзіне мора, а Ён адзін на беразе. ⁴⁸Убачыўшы іх знясіленых ад веславання, бо ім дзьмуў сустрэчны вецер, каля чацвёртай варты ночы Ён прыйшоў да іх, ідучы па моры, і хацеў прайсці міма. ⁴⁹Калі ж яны ўбачылі, як Ён ідзе па моры, падумалі, што гэта прывід, таму закрычалі. ⁵⁰Бо ўсе, убачыўшы Яго, спалохаліся. Але Ён адразу загаварыў з імі і сказаў ім: «Будзьце адважнымі, гэта Я; не бойцеся!» ⁵¹І ўвайшоў да іх у човен, а вецер сціх. Яны вельмі здзіўляліся, ⁵²бо не разумелі цуду з хлебам, таму што сэрца іхняе было скамянелае.

Аздараўленні ў зямлі Генэзарэт

⁵³Пераправіўшыся, яны прыбылі ў зямлю Генэзарэт і прысталі да берага. ⁵⁴Калі яны выйшлі з чоўна, людзі, адразу пазнаўшы Яго, ⁵⁵аббеглі ўсё наваколле і пачалі прыносіць на носілках хворых туды, дзе, як чулі, Ён знаходзіўся. ⁵⁶І куды б Ён ні прыходзіў, у паселішчы, гарады ці ў вёскі, клалі хворых на плошчах і прасілі Яго дазволіць ім дакрануцца хоць да краю вопраткі Ягонаы. І тыя, што дакраналіся да Яго, выздараўлівалі.

Пытанне пра традыцыю

7 ¹Сышліся да Яго фарысеі і некаторыя з кніжнікаў, якія прыйшлі з Ерузалема. ²І ўбачылі, як некаторыя вучні Яго елі хлеб нячыстымі, гэта значыць неабмытымі рукамі. ³Фарысеі ж і ўсе юдэі, трымаючыся традыцыі старэйшых, не ядуць, пакуль старанна не памыюць рук. ⁴І, вярнуўшыся з рынку, не ядуць, пакуль не абмыюцца. Ёсць і яшчэ шмат таго, чаго прынята трымацца: абмыцця чашаў, збаноў, медных начынняў і лаваў. ⁵Таму запыталіся ў Яго фарысеі і кніжнікі: «Чаму вучні Твае не трымаюцца традыцыі старэйшых, а ядуць хлеб нячыстымі рукамі?» ⁶Ён адказаў ім: «Добра прарочыў Ісая наконт вас, крывадушных, як напісана:

*“Гэты народ шануе Мяне вуснамі,
а сэрца іх далёка ад Мяне.*

*⁷Але дарэмна ўшаноўваюць Мяне,
навучаючы людскім заповедзям”.*

⁸Бо вы пакінулі заповедзь Божую, а трымаецеся чалавечай традыцыі». ⁹І сказаў ім: «Прыгожа вы абыходзіце Божую заповедзь, каб захаваць сваю традыцыю. ¹⁰Бо Майсей сказаў: “Шануй бацьку свайго і маці сваю” і: “Хто зласловіць на бацьку ці маці, няхай будзе пакараны смерцю”. ¹¹А вы кажаце: “Калі чалавек скажа бацьку ці маці: тое, чым бы я мог табе дапамагчы — корбан, што значыць дар для Бога”, ¹²то ўжо не дазваляеце яму зрабіць штосьці для бацькі ці маці. ¹³Вы парушаеце Божае слова вашай традыцыяй, якую перадалі. І робіце шмат чаго падобнага да гэтага».

Што робіць чалавека нячыстым?

¹⁴Паклікаўшы зноў людзей, сказаў ім: «Паслухайце Мяне ўсе і зразумейце! ¹⁵Няма нічога, што магло б, уваходзячы звонку ў чалавека, зрабіць яго нячыстым, але тое робіць чалавека нячыстым, што выходзіць з яго». ⁽¹⁶⁾

¹⁷А калі Езус увайшоў у дом, пакінуўшы натоўп, вучні Ягоня спыталіся ў Яго наконт прыпавесці. ¹⁸І Ён сказаў ім: «Няўжо і вы такія някемлівыя? Ці не разумееце, што ўсё, што ўваходзіць звонку ў чалавека, не можа зрабіць яго нячыстым, ¹⁹бо не ў сэрца ягонае ўваходзіць, а ў страўнік, і выходзіць вонкі». Так Ён прызнаў усялякую ежу чыстай. ²⁰Далей сказаў: «Тое, што выходзіць з чалавека, робіць яго нячыстым. ²¹Бо знутры, з чалавечага сэрца, выходзяць дрэнныя думкі, распуста, крадзеж, забойствы, ²²чужалоства, сквапнасць, зласлівасць, падступнасць, бессаромнасць, зайздрасць, блюзнерства, пыха, глупства. ²³Усё гэтае зло выходзіць знутры і робіць чалавека нячыстым».

ДЗЕЙНАСЦЬ ЕЗУСА ПА-ЗА ГАЛІЛЕЯЙ

Аздараўленне сірафініцыянкi

²⁴ Устаўшы, Езус адышоў у межы Тыра. Увайшоўшы ў дом, хацеў, каб ніхто не ведаў пра гэта, але не змог утаіцца. ²⁵ Бо жанчына, у якой была апанаваная нячыстым духам дачка, адразу пачула пра Яго, прыйшла і ўпала да Ягоных ног. ²⁶ А была гэтая жанчына язычніцай, родам сірафініцыянка. Яна прасіла Яго выгнаць злога духа з яе дачкі. ²⁷ Ён адказаў ёй: «Дай спачатку насыціцца дзецям, бо нядобра ўзяць хлеб у дзяцей і кінуць шчанятам». ²⁸ Яна ж адказала Яму, кажучы: «Пане, але і шчаняты ядуць пад сталом крошкі ў дзяцей». ²⁹ Тады Ён сказаў ёй: «Дзеля гэтых слоў ідзі, злы дух выйшаў з тваёй дачкі». ³⁰ Калі яна прыйшла ў свой дом, убачыла, што злы дух выйшаў, а дачка ляжыць на ложку.

Аздараўленне глуханямога

³¹ Зноў выйшаў Езус з межаў Тыра і прайшоў праз Сідон да Галілейскага мора, пасярод зямель Дэкаполіса. ³² Калі прывялі да Яго глуханямога, прасілі, каб усклаў на яго руку. ³³ Адвёўшы яго далей ад натоўпу, Ён уклаў у яго вушы свае пальцы і, паслініўшы, дакрануўся да ягонага языка. ³⁴ Паглядзеўшы на неба, уздыхнуў і сказаў яму: «Эффата», што значыць: «Адкрыйся». ³⁵ Адразу адкрыліся вушы ягоныя, і развязаліся путы языка ягонага, і пачаў гаварыць выразна. ³⁶ Тады Езус загадаў ім, каб нікому не казалі. Але колькі ні забараняў ім, яны апавядалі яшчэ больш. ³⁷ Будучы надзвычай здзіўленымі, яны казалі: «Ён зрабіў усё добра: учыніў, што глухія чуюць, а нямыя гавораць!»

Другое размнажэнне хлеба

8¹ У тыя дні, калі зноў сабралася мноства людзей, і не было ў іх чаго есці, Езус паклікаў вучняў і сказаў ім: ² «Шкада Мне людзей, бо ўжо тры дні яны знаходзяцца са Мною і не маюць чаго есці. ³ Калі адпраўлю іх дадому галоднымі, аслабнуць у дарозе, бо некаторыя з іх прыйшлі здалёк». ⁴ Вучні Ягоныя адказалі Яму: «Хто і адкуль накорміць іх хлебам тут, у пустыні?» ⁵ Ён спытаўся ў іх: «Колькі маеце хлябоў?» Яны адказалі: «Сем». ⁶ Тады загадаў людзям сесці на зямлю. І, узяўшы сем хлябоў, узнёс падзяку, паламаў і даў вучням сваім, каб раздавалі. І яны раздалі людзям. ⁷ Мелі таксама некалькі рыбінак. Езус іх благаславіў і загадаў раздаць. ⁸ І яны елі, і насыціліся, і набралі сем кашоў кавалкаў, што засталіся. ⁹ А тых, хто еў, было каля чатырох тысяч. І адпусціў іх.

Патрабаванне знаку з неба

¹⁰Тады адразу са сваімі вучнямі Езус увайшоў у човен і прыбыў у далмануцкі край. ¹¹Выйшлі фарысеі і пачалі спрачацца з Ім, патрабуючы ад Яго знаку з неба, каб выпрабаваць Яго. ¹²Але Ён уздыхнуў у духу сваім і сказаў: «Чаму гэтае пакаленне патрабуе знаку? Сапраўды кажу вам: не будзе дадзена знаку пакаленню гэтаму». ¹³Пасля Ён пакінуў іх, зноў сеў у човен і адплыў на другі бок.

Закваска фарысейская і Града

¹⁴Вучні Езуса забыліся ўзяць хлеба і мелі з сабой у чоўне толькі адзін бохан хлеба. ¹⁵Тады Езус загадаў ім: «Глядзіце, асперагайцеся за кваскі фарысейскай і за кваскі Града!» ¹⁶А яны разважалі між сабою, што не маюць хлеба. ¹⁷Пазнаўшы гэта, Езус сказаў ім: «Чаму разважаеце, што не маеце хлеба? Хіба не разумееце і не ведаеце? Ці яшчэ скамянелыя сэрцы вашы? ¹⁸*Маеце вочы і не бачыце, маеце вушы і не чуеце?* Ці не памятаеце, колькі поўных кашоў рэштак вы сабралі, ¹⁹калі Я разламаў пяць хлябоў на пяць тысяч?» Яны адказалі Яму: «Дванаццаць». ²⁰«А калі Я разламаў сем хлябоў на чатыры тысячы, колькі поўных кашоў рэштак сабралі вы?» Яны адказалі: «Сем». ²¹Тады сказаў ім: «Усё яшчэ не разумееце?»

Аздараўленне сляпога ў Бэтсаїдзе

²²Калі прыйшлі ў Бэтсаїду, прывялі да Яго сляпога і прасілі, каб Езус дакрануўся да яго. ²³Ён узяў сляпога за руку і вывеў яго за вёску, паслініў яму вочы, усклаў на яго рукі і спытаўся ў яго: «Ці бачыш што-небудзь?» ²⁴Той паглядзеў і сказаў: «Бачу людзей, нібы дрэвы, што ходзяць». ²⁵Потым зноў усклаў рукі на яго вочы, і той стаў відушчым, выздаравеў і пачаў бачыць усё выразна. ²⁶Езус адаслаў яго дадому, кажучы: «Не ўваходзь у гэтую вёску».

Вызнанне Пятра

²⁷Пасля Езус са сваімі вучнямі пайшоў у паселішчы Цэзарэі Філіпавай. Па дарозе Ён пытаўся ў вучняў сваіх, кажучы ім: «Кім лічаць Мяне людзі?» ²⁸Яны адказвалі Яму: «Янам Хрысціцелем, другія — Іллёю, іншыя — адным з прарокаў». ²⁹А Ён спытаўся ў іх: «А вы кім лічыце Мяне?» Адказваючы, Пётр сказаў Яму: «Ты — Хрыстус». ³⁰Тады Ён забараніў ім, каб нікому не казалі пра Яго.

Першае прадказанне мукі і ўваскрасення

³¹Ён пачаў вучыць іх, што Сын Чалавечы павінен шмат выцерпець, і быць адкінутым старэйшынамі, першасвятарамі і кніжнікамі, быць забітым і на трэці дзень уваскрэснуць. ³²Казаў пра гэта адкрыта. А Пётр, адвёўшы Яго ў бок, пачаў дакараць Яго. ³³Але Ён, павярнуўшыся і паглядзеўшы на сваіх вучняў, дакарыў Пятра, кажучы: «Адыдзі ад Мяне, сатана, бо думаеш не пра тое, што Божае, а пра тое, што чалавечае».

Наследаванне Езуса

³⁴Затым, паклікаўшы натоўп разам са сваімі вучнямі, сказаў ім: «Калі хто хоча ісці за Мною, няхай адрачэцца ад сябе, возьме крыж свой і ідзе за Мною. ³⁵Бо той, хто хоча жыццё сваё ўратаваць, загубіць яго, а хто загубіць жыццё сваё дзеля Мяне і Евангелля, той уратуе яго. ³⁶Бо якая карысць чалавеку, калі ён здабудзе ўвесь свет, а пашкодзіць свайму жыццю? ³⁷Бо што дасць чалавек узамен за сваё жыццё? ³⁸Хто будзе саромецца Мяне і Маіх словаў перад гэтым распусным і грэшным пакаленнем, таго і Сын Чалавечы пасаромеецца, калі прыйдзе ў славе Айца свайго са святымі анёламі».

9¹І сказаў ім: «Сапраўды кажу вам, што некаторыя з тых, хто тут стаіць, не зазнаюць смерці, пакуль не ўбачаць Богага Валадарства, якое прыйдзе ў магуці».

Перамяненне Езуса

²Праз шэсць дзён узяў Езус Пятра, Якуба і Яна і асобна павёў іх адных на высокую гару, і перамяніўся перад імі. ³Адзенне Ягонае стала бліскучым і вельмі белым, як ніводзін валюшнік на зямлі не можа выбеліць. ⁴І з'явіўся ім Ілля з Майсеем, і размаўлялі з Езусам. ⁵Адазваўшыся, Пётр сказаў Езусу: «Раббі, добра нам тут быць, таму зробім тры шатры: Табе адзін, Майсею адзін і адзін Іллі». ⁶Бо не ведаў, што сказаць, таму што яны спалохаліся. ⁷І з'явілася воблака, якое закрыла іх, а з воблака пачуўся голас: «Гэта Сын Мой умілаваны, Яго слухайце». ⁸Адразу, калі яны агледзеліся навокал, ужо нікога не ўбачылі, толькі аднаго Езуса.

Пытанне аб прыйсці Іллі

⁹Калі сыходзілі з гары, Езус загадаў ім нікому не казаць, што бачылі, пакуль Сын Чалавечы не ўваскрэсне. ¹⁰Яны захавалі наказ, разважаючы між сабою, што значыць «уваскрэснуць». ¹¹І пыталіся ў Яго, кажучы: «Чаму кніжнікі

кажуць, што Ілля мае прыйсці першым?» ¹²Ён сказаў ім: «Ілля сапраўды прыйдзе першым і адновіць усё; як і напісана пра Сына Чалавечага, што будзе Ён шмат цярпець і будзе прыніжаны. ¹³Але кажу вам, што Ілля прыйшоў і зрабілі з ім, што хацелі, як напісана пра яго».

Аздараўленне эпілептыка

¹⁴Калі Езус прыйшоў да вучняў, Ён убачыў каля іх вялікі натоўп і кніжнікаў, якія спрачаліся з імі. ¹⁵Адразу ўсе людзі, калі ўбачылі Яго, спалохаліся і, падбягаючы, віталі Яго. ¹⁶Ён спытаўся ў іх: «Пра што спрачаецца з імі?» ¹⁷Адзін з натоўпу адказаў Яму: «Настаўнік, я прывёў да Цябе свайго сына, які мае духа нематы. ¹⁸Дзе ні схопіць яго, кідае, і той пускае пену, скрыгоча зубамі і дранцвее. Я сказаў тваім вучням, каб выгналі яго, але яны не змаглі». ¹⁹Адказваючы, Езус сказаў ім: «О пакаленне нявернае, дакуль буду з вамі? Дакуль буду цярпець вас? Прывядзіце яго да Мяне». ²⁰Тады прывялі яго да Езуса. А калі дух убачыў Яго, адразу скалануў хлопца, і той, упаўшы на зямлю, качаўся, пускаючы пену. ²¹Езус спытаўся ў ягонага бацькі: «Як даўно гэта здараецца з ім?» Той адказаў: «З дзяцінства. ²²Дух часта кідаў яго ў агонь і ў ваду, каб загубіць яго. Але калі Ты што можаш, змілуйся над намі і дапамажы нам». ²³Езус сказаў яму: «"Калі можаш!" Усё магчыма для таго, хто верыць». ²⁴Бацька хлопца адразу ўсклікнуў, кажучы: «Веру, памажы майму бязвер'ю». ²⁵Убачыўшы, што збягаюцца людзі, Езус прыгразіў нячыстаму духу, кажучы яму: «Нямы і глухі дух, Я загадваю табе, выйдзі з яго і больш не ўваходзь у яго». ²⁶І той, закрычаўшы, моцна скалануў хлопца і выйшаў. А хлопец зрабіўся як мёртвы, так што многія казалі: «Ён памёр!» ²⁷Але Езус узяў яго за руку, падняў, і ён устаў.

²⁸Калі Езус увайшоў у дом, вучні Ягонья спыталіся ў Яго сам-насам: «Чаму мы не змаглі выгнаць яго?» ²⁹А Ён сказаў ім: «Такога духа нельга выгнаць нічым, як толькі малітвай».

Другое прадказанне мукі і ўваскресення

³⁰Выйшаўшы адтуль, яны праходзілі праз Галілею, але Езус не хацеў, каб нехта ведаў. ³¹Бо вучыў сваіх вучняў і казаў ім, што Сын Чалавечы аддадзены будзе ў рукі людзей, што Яго заб'юць, і што забіты ўваскрэсне праз тры дні. ³²Але яны не разумелі гэтых словаў, а спытацца ў Яго баяліся.

Хто большы?

³³Калі прыйшлі ў Кафарнаум і былі ў доме, спытаўся ў іх: «Пра што вы разважалі па дарозе?» ³⁴Яны маўчалі, бо ў дарозе разважалі паміж сабою, хто

большы. ³⁵Сеўшы, Ён паклікаў Дванаццаць і сказаў ім: «Калі хто хоча быць першым, няхай будзе з усіх апошнім і слугою ўсіх». ³⁶Потым узяў дзіця, паставіў сярод іх і, абняўшы яго, сказаў ім: ³⁷«Хто прымае адно з такіх дзяцей у імя Маё, той Мяне прымае. А хто Мяне прымае, той не Мяне прымае, але таго, хто паслаў Мяне».

У імя Езуса

³⁸Ян сказаў Яму: «Настаўнік, мы бачылі чалавека, які ў імя Тваё выганяў злых духаў, і забаранялі яму, бо не хадзіў з намі». ³⁹А Езус сказаў: «Не забараняйце яму, бо ніхто, хто ўчыніў цуд у Маё імя, не зможа адразу зласловіць на Мяне. ⁴⁰Бо хто не супраць нас, той за нас. ⁴¹А хто напоіць вас кубкам вады дзеля таго, што вы Хрыстовыя, сапраўды кажу вам, не страціць сваёй узнагароды.

Спакуса

⁴²Хто спакусіць аднаго з малых гэтых, якія вераць у Мяне, таму лепш было б, каб павесілі яму на шыю млынавы камень і кінулі яго ў мора.

⁴³Калі спакушае цябе рука твая, адсячы яе. Лепш табе калекаю ўвайсці ў жыццё, чым з дзвюма рукамі ісці ў геену, у агонь непагасны. ⁽⁴⁴⁾

⁴⁵І калі нага твая цябе спакушае, адсячы яе. Лепш табе ўвайсці ў жыццё кульгавым, чым з дзвюма нагамі быць кінутым у геену. ⁽⁴⁶⁾

⁴⁷І калі вока тваё цябе спакушае, вырві яго. Лепш табе аднавокім увайсці ў Божае Валадарства, чым, маючы два вокі, быць кінутым у геену, ⁴⁸дзе чарвяк іх не памірае і агонь не гасне. ⁴⁹Бо кожны будзе пасолены агнём. ⁵⁰Соль — добрая рэч, але калі соль стане несалёнай, чым прыправіце яе? Майце ў сабе соль і жывіце між сабою ў спакоі».

ПАДАРОЖЖА Ў ЕРУЗАЛЕМ

Непарушнасьць сужэнства

10 ¹Выйшаўшы адтуль, Езус прыйшоў у межы Юдэі за Ярданам. Зноў сабраліся каля Яго натоўпы, а Ён, як звычайна, зноў навучаў іх. ²Тады падышлі да Езуса фарысеі і, выпрабоўваючы Яго, спыталіся, ці дазволена мужу разводзіцца з жонкаю? ³Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Што накажаў вам Майсей?» ⁴Яны казалі: «Майсей дазволіў *напісаць разводны ліст і разводзіцца*». ⁵А Езус адказаў ім: «Дзеля жорсткасці сэрца вашага ён напісаў вам гэты наказ, ⁶бо на пачатку стварэння Бог *стварыў іх мужчынам і жанчынай*. ⁷Таму *пакіне мужчына бацьку свайго і маці і злучыцца з жонкай*

сваёй, ⁸ і будучь двое адным целам. Так што яны ўжо не двое, але адно цела. ⁹ Таму, што Бог злучыў, чалавек няхай не разлучае». ¹⁰ У доме вучні зноў спыталіся ў Яго пра гэта. ¹¹ Ён сказаў ім: «Хто развядзецца з жонкаю сваёю і ажэніцца з іншай, той чужаложыць супраць яе. ¹² І калі жонка развядзецца з мужам сваім і выйдзе замуж за іншага, чужаложыць».

Езус і дзеці

¹³ Прыносілі да Езуса дзяцей, каб Ён дакрануўся да іх. Але вучні забаранялі ім. ¹⁴ Убачыўшы гэта, Езус абурыўся і сказаў ім: «Дазвольце дзецям прыходзіць да Мяне, не забараняйце ім, бо такім належыць Валадарства Божае. ¹⁵ Сапраўды кажу вам: хто не прыме Валадарства Божага, як дзіця, той не ўвойдзе ў яго». ¹⁶ І, абняўшы іх, благаславіў, ускладаючы на іх рукі.

Багаты чалавек

¹⁷ Калі Езус выходзіў у дарогу, падбег да Яго адзін чалавек, упаў перад Ім на калені і спытаўся ў Яго: «Настаўнік добры, што мне рабіць, каб унаследаваць жыццё вечнае?» ¹⁸ Езус сказаў яму: «Чаму называеш Мяне добрым? Ніхто не ёсць добрым, толькі адзін Бог. ¹⁹ Ведаеш заповедзі: *не забівай, не чужалож, не крадзі, не сведчы фальшыва, не ашуквай, шануй бацьку свайго і маці*».

²⁰ А той адказаў Яму: «Настаўнік, усё гэта я захоўваў з юнацтва майго». ²¹ Езус паглядзеў на яго з любоўю і сказаў: «Табе не хапае аднаго: ідзі, прайдай усё, што маеш, і раздай убогім, і будзеш мець скарб у небе. Потым прыходзь і ідзі за Мною». ²² Але ён засмуціўся ад гэтых слоў і адышоў маркотны, бо меў вялікую маёмасць.

Небяспека багаццяў

²³ Езус паглядзеў навокал і сказаў сваім вучням: «Як цяжка тым, хто мае багацце, увайсці ў Валадарства Божае». ²⁴ Вучні дзівіліся з Ягоных слоў. Але Езус зноў сказаў ім у адказ: «Дзеці, як цяжка ўвайсці ў Валадарства Божае. ²⁵ Лягчэй вярблюду прайсці праз ігольнае вушка, чым багатаму ўвайсці ў Валадарства Божае». ²⁶ А яны яшчэ больш здзіўляліся і казалі адзін аднаму: «Хто ж можа збавіцца?» ²⁷ Езус, зірнуўшы на іх, сказаў: «У людзей гэта немагчыма, але не ў Бога; бо ў Бога ўсё магчыма».

Узнагарода для тых, хто пакінуў усё

²⁸ І пачаў Пётр казаць Яму: «Вось мы пакінулі ўсё і пайшлі за Табою». ²⁹ Езус адказаў: «Сапраўды кажу вам, няма нікога, хто б пакінуў дом свой, ці братоў, ці сяцёр, ці маці, ці бацьку, ці дзяцей, ці поле дзеля Мяне і дзеля Евангелля, ³⁰ і не

атрымаў бы ў сто разоў больш цяпер, у гэты час, дамоў, братоў, сясцёр, маці, дзяцей і палёў сярод пераследу, а ў будучым веку — жыццё вечнае. ³¹ Але шмат першых будзе апошнімі, і апошніх — першымі».

Трэцяе прадказанне мукі і ўваскрасення

³²Калі вучні былі ў дарозе і ўзыходзілі ў Ерузалем, Езус ішоў наперадзе іх. Яны дзівіліся, а тыя, хто ішоў за Ім, былі спалоханыя. Ён зноў узяў Дванаццаць і пачаў казаць ім пра тое, што з Ім павінна здарыцца: ³³ «Вось, мы ўзыходзім у Ерузалем, і Сын Чалавечы будзе выдадзены першасвятарам і кніжнікам. Яны асудзяць Яго на смерць і аддадуць язычнікам. ³⁴ Будучы здэкавацца з Яго, аплёўваць Яго і бічаваць Яго, і заб'юць, а праз тры дні Ён уваскрасне».

Сыны Зэбэдэя

³⁵ Падышлі да Езуса Якуб і Ян, сыны Зэбэдэя, і сказалі Яму: «Настаўнік, мы хочам, каб Ты зрабіў нам тое, пра што Цябе папросім». ³⁶ Ён жа адказаў ім: «Што хочаце, каб Я зрабіў вам?» ³⁷ Яны сказалі Яму: «Дай нам сесці аднаму праваруч, а другому леваруч Цябе ў славе Тваёй». ³⁸ Але Езус сказаў ім: «Не ведаеце, аб чым просіце. Ці можаце піць келіх, які Я п'ю, і прыняць хрост, якім Я ахрышчаны?» ³⁹ Яны адказалі Яму: «Можам». А Езус сказаў ім: «Келіх, які Я п'ю, піць будзеце, і хростам, якім Я хрышчуся, будзеце ахрышчаны, ⁴⁰ але даць сесці праваруч ці леваруч Мяне не ад Мяне залежыць, а каму падрыхтавана».

Веліч – у служэнні

⁴¹ Пачуўшы, дзесяць вучняў пачалі абурацца на Якуба і Яна. ⁴² А Езус, паклікаўшы іх, сказаў ім: «Вы ведаеце, што тыя, хто лічыцца кіраўнікамі народаў, пануюць над імі, і вяльможы іх валадараць над імі. ⁴³ Але не так няхай будзе сярод вас: хто хоча быць большым сярод вас, няхай будзе вам слугою; ⁴⁴ і хто хоча сярод вас быць першым, няхай будзе нявольнікам усіх. ⁴⁵ Бо і Сын Чалавечы не для таго прыйшоў, каб Яму служылі, але каб служыць і аддаць жыццё сваё для адкуплення многіх».

Аздараўленне сляпога ля Ерыхона

⁴⁶ І прыйшлі яны ў Ерыхон. А калі Езус выходзіў з Ерыхона са сваімі вучнямі і з вялікім натоўпам, Бартымэй, сын Тымэя, сляпы жабрак, сядзеў каля дарогі. ⁴⁷ Пачуўшы, што гэта Езус Назаранін, ён пачаў крычаць: «Сыне Давіда, Езусе, змілуйся нада мною!» ⁴⁸ Многія загадвалі яму змоўкнуць, але ён яшчэ мацней крычаў: «Сыне Давіда, змілуйся нада мною!» ⁴⁹ Езус спыніўся і сказаў: «Паклічце яго». Тады паклікалі сляпога, кажучы яму: «Смялей, уставай, Ён

кліча цябе». ⁵⁰Ён жа, скінуўшы вопратку сваю, устаў і падышоў да Езуса. ⁵¹Адказваючы яму, Езус сказаў: «Што хочаш, каб Я зрабіў табе?» Сляпы сказаў Яму: «Настаўнік, каб я зноў бачыў». ⁵²І Езус сказаў яму: «Ідзі, вера твая ўратавала цябе». І той адразу стаў бачыць, і пайшоў за Езусам па дарозе.

ДЗЕЙНАСЦЬ ЕЗУСА Ў ЕРУЗАЛЕМЕ

Урачысты ўезд у Ерузалем

11 ¹Калі наблізіліся да Ерузалема, да Бэтфагіі і Бэтаніі, да гары Аліўнай, Езус паслаў двух сваіх вучняў ²і сказаў ім: «Ідзіце ў паселішча, што перад вамі, і адразу, як увойдзеце ў яго, знойдзеце прывязанае асяляня, на якое ніхто з людзей яшчэ не сядаў. Адвяжыце яго і прывядзіце. ³А калі хтосьці вам скажа: “Навошта вы гэта робіце?”», скажыце: “Ён патрэбны Пану, і зараз жа адашле зноў яго сюды”». ⁴Яны пайшлі і знайшлі асяляня, прывязанае каля варот знадворку, на вуліцы, і адвязалі яго. ⁵Некаторыя з тых, хто стаяў там, казалі ім: «Што вы адвязваеце асяляня?» ⁶А яны адказалі ім, як наказаў Езус. І тыя адпусцілі іх. ⁷Прывялі да Езуса асяляня і паклалі на яго свае плашчы, а Ён сеў на яго. ⁸І многія слалі плашчы свае на дарозе, а іншыя — зялёныя галінкі, зрэзаныя на палях. ⁹І тыя, хто ішоў спераду і ззаду, усклікалі: «*Гасанна! Благаслаўлены той, хто прыходзіць у імя Пана!* ¹⁰Благаслаўленае валадарства айца нашага Давіда, якое надыходзіць! *Гасанна на вышынях!*»

¹¹Езус увайшоў у Ерузалем, у святыню і, агледзеўшы ўсё, адышоў з Дванаццаццю ў Бэтанію, таму што было ўжо позна.

Неўраджайная смакоўніца

¹²Назаўтра, калі яны выйшлі з Бэтаніі, Ён адчуў голад. ¹³Убачыўшы здалёк смакоўніцу, пакрытую лісцем, падышоў, спадзеючыся знайсці што-небудзь на ёй. Але, падышоўшы да яе, не знайшоў нічога, апроч лісця, бо яшчэ не настала пара на смоквы. ¹⁴Тады Езус сказаў ёй: «Няхай ніхто ніколі не есць з цябе плоду». І Ягонья вучні чулі гэта.

Ачышчэнне святыні

¹⁵Потым прыйшлі ў Ерузалем. Увайшоўшы ў святыню, Ён пачаў выганяць тых, хто гандляваў і купляў у святыні. Папераварочваў сталы мянялаў і лаўкі гандляроў галубамі ¹⁶і не дазваляў нікому праносіць праз святыню якую-небудзь рэч. ¹⁷Потым вучыў іх, кажучы: «Хіба не напісана: “*Дом мой назавецца домам малітвы для ўсіх народаў*”? А вы зрабілі з яго *пячору разбойнікаў*».

¹⁸Пачулі гэта першасвятары і кніжнікі і шукалі магчымасці, як бы загубіць

Яго, бо яны баяліся Яго, таму што ўвесь народ дзівіўся вучэнню Ягонаму.
¹⁹Калі настаў вечар, яны выйшлі з горада.

Моц веры

²⁰А калі раніцай вярталіся, убачылі, што смакоўніца высахла аж да караня.
²¹Тады Пётр, успомніўшы, сказаў Езусу: «Раббі, паглядзі, смакоўніца, якую Ты пракляў, высахла». ²²Езус сказаў ім у адказ: «Майце веру ў Бога! ²³Сапраўды кажу вам: калі хто скажа гары гэтай: “Падыміся і кінься ў мора”, і не засумняваецца ў сэрцы сваім, але паверыць, што збудзецца сказанае, так яму і будзе. ²⁴Таму кажу вам: усё, чаго просіце ў малітве, верце, што атрымаеце і будзе вам. ²⁵І калі стаіце на малітве, даруйце, калі што маеце супраць каго-небудзь, каб і Айцец ваш, які ў нябёсах, дараваў вам правіны вашыя». ⁽²⁶⁾

Пытанне пра ўладу Езуса

²⁷І зноў прыйшлі ў Ерузалем. А калі Ён хадзіў па святыні, падышлі да Яго першасвятары, кніжнікі і старэйшыны ²⁸і пыталіся ў Яго: «Якою ўладаю Ты гэта робіш? І хто Табе даў гэтую ўладу, каб Ты рабіў гэта?» ²⁹Езус адказаў ім: «Спытаю ў вас і Я пра адно. Адкажаце Мне, тады і Я вам скажу, якою ўладаю гэта раблю. ³⁰Янаў хрост быў з неба ці ад людзей? Адкажыце Мне». ³¹Яны разважалі паміж сабою, кажучы: «Калі скажам: “З неба”, то Ён скажа: “Чаму ж вы не паверылі яму?”» ³²А сказаць: «Ад людзей», баяліся народу, бо ўсе лічылі Яна сапраўдным прарокам, ³³таму сказалі ў адказ Езусу: «Не ведаем». Тады Езус сказаў ім: «І Я не скажу вам, якой уладай раблю гэта».

Прыпавесць пра ліхіх вінаградараў

12 ¹І пачаў Езус гаварыць да іх у прыпавесцях: «Адзін чалавек *пасадыў вінаграднік, абнёс яго агароджай, выкапаў сток пад давілам, пабудаваў вежу ды, аддаўшы яго вінаградарам, паехаў.* ²А ў адпаведны час паслаў да вінаградараў слугу, каб той узяў у вінаградараў частку з пладоў вінаградніку. ³Але яны, схапіўшы яго, збілі і адаслалі ні з чым. ⁴Тады зноў паслаў да іх іншага слугу, і гэтаму зранілі галаву і зняважылі. ⁵Паслаў яшчэ аднаго, і яго забілі, а шмат іншых ці пабілі, ці пазабівалі. ⁶Маючы яшчэ аднаго, умілаванага сына, паслаў яго апошнім да іх, кажучы: “Ушануюць сына майго”. ⁷Але вінаградары сказалі адзін аднаму: “Гэта спадкаемца. Хадземце, заб’ем яго, і спадчына будзе наша”. ⁸І, схапіўшы, забілі яго і выкінулі з вінаградніку. ⁹Дык што зробіць гаспадар вінаградніку? Ён прыйдзе і знішчыць вінаградараў, а вінаграднік аддасць іншым. ¹⁰Няўжо вы не чыталі гэтага ў Пісанні:

*“Камень, адкінуты будаўнікамі,
стаў галавою вугла.*

¹¹*Пан учыніў гэта,
і дзіўнае яно ў вачах нашых”?»*

¹²І яны намагаліся схапіць Езуса, бо зразумелі, што гэтая прыпавесць супраць іх, але баяліся натоўпу. Таму, адпусціўшы Яго, адышлі.

Падатак цэзару

¹³І паслалі да Яго некаторых фарысеяў і прыхільнікаў Ірада, каб злавіць Яго на словы. ¹⁴Падышоўшы, яны спыталіся ў Яго: «Настаўнік, мы ведаем, што Ты праўдзiвы і не зважаеш ні на кога, бо не глядзіш на аблічча людзей, але праўдзiва вучыш шляху Божаю. Ці належыць плаціць падатак цэзару, ці не? Плаціць нам, ці не плаціць?» ¹⁵А Ён, ведаючы іх крывадушнасць, сказаў ім: «Чаму Мяне выпрабоўваеце? Прынясіце Мне дынар, каб паглядзець». ¹⁶Калі прынеслі Яму дынар, Ён запытаў іх: «Чыя гэта выява і надпіс?» Яны адказалі Яму: «Цэзара». ¹⁷Тады Езус сказаў ім: «Цэзарава аддавайце цэзару, а Божае – Богу». І дзiвіліся Яму.

Уваскрашэнне памерлых

¹⁸Прышлі да Езуса садукееі, якія кажуць, што няма ўваскрашэння, і спыталіся ў Яго: ¹⁹«Настаўнік, Майсей напісаў нам, што калі ў некага памрэ брат і пакіне жонку, а дзяцей не пакіне, яго брат павiнен узяць ягоную жонку і абудзіць патомства для брата свайго. ²⁰Было сем братоў. Першы ўзяў жонку і памёр, не пакiнуўшы патомства. ²¹Тады ўзяў яе другі і таксама памёр, не пакiнуўшы патомства. Падобна і трэці. ²²І ніхто з семярых не пакiнуў патомства. Пасля ўсіх памерла і жанчына. ²³Пры ўваскрашэнні, калі яны ўваскрэснуць, каму з іх яна будзе жонкай? Бо ў семярых яна была жонкаю». ²⁴Езус адказаў ім: «Ці не таму памыляецеся, што не ведаеце ні Пісання, ні моцы Божай? ²⁵Бо калі ўваскрэснуць, не будуць ні жанiцца, ні выходзіць замуж, але будуць як анёлы ў нябёсах. ²⁶А наконт таго, што мёртвыя ўваскрэснуць, ці не чыталі вы ў кнiзе Майсея, як Бог з цярновага куста прамаўляў да яго, кажучы: “Я Бог Абрагама, Бог Ісаака і Якуба”?» ²⁷Бог не ёсць Богам мёртвых, але жывых! Таму вы моцна памыляецеся».

Найбольшая заповедзь

²⁸Адзiн кнiжнік, які прыслухоўваўся да іх, як яны размаўлялі памiж сабою, падышоў і спытаўся: «Якая заповедзь першая з усіх?» ²⁹Езус адказаў: «Першая такая: “Слухай, Ізраэль, Пан Бог наш — Пан адзiны; ³⁰любi Пана Бога твайго

ўсім сэрцам тваім, і ўсёй душой тваёй, і ўсім розумам тваім, і ўсёй моцаю тваёй”. ³¹Другая: “Любі бліжняга твайго, як самога сябе”. Няма іншай заповедзі, большай за гэтыя». ³²І сказаў Яму кніжнік: «Добра, Настаўнік, Ты праўду сказаў, што ёсць адзін і няма іншага, апроч Яго. ³³Любіць Яго ўсім сэрцам, і ўсім розумам, і ўсёю моцаю; і любіць бліжняга, як самога сябе — гэта больш за ўсе ахвяры і ўсеспаленні». ³⁴Езус, убачыўшы, што той разумна адказвае, сказаў яму: «Недалёка ты ад Валадарства Божага». І ніхто ўжо больш не адважваўся пытацца ў Яго.

Хрыстус – Божы Сын

³⁵Адказваючы, Езус сказаў, навучаючы ў святыні: «Як могуць казаць кніжнікі, што Месія — сын Давіда? ³⁶Сам Давід сказаў у Духу Святым:

“Сказаў Пан Пану майму: Сядзь праваруч Мяне, пакуль не накладу ворагаў Тваіх пад ногі Твае”.

³⁷Калі сам Давід называе Яго Панам, то які ж Ён яму сын?» І вялікі натоўп слухаў Яго з задавальненнем.

Перасцярога перад кніжнікамі

³⁸А Ён казаў ім, навучаючы: «Асцерагайцеся кніжнікаў, якія любяць хадзіць у доўгіх шатах, і любяць прывітанні на рынках, ³⁹і першыя лавы ў сінагогах, і першыя месцы на гасцінах. ⁴⁰Тыя, хто аб’ядае дамы ўдоў і доўга моліцца напаказ, атрымаюць найцяжэйшы прысуд».

Лепта беднай удавы

⁴¹Сеўшы насупраць скарбонкі, Ён назіраў, як людзі кідалі грошы ў скарбонку. Многія багатыя кідалі памногу. ⁴²Прыйшла адна бедная ўдава і ўкінула дзве лепты, што складае адзін кадрант. ⁴³Паклікаўшы вучняў сваіх, Езус сказаў ім: «Сапраўды кажу вам, што гэтая бедная ўдава ўкінула больш за ўсіх, хто кідаў у скарбонку. ⁴⁴Бо ўсе кідалі, маючы лішак, а яна, будучы ў нястачы сваёй, укінула ўсё, што мела, увесь пражытак свой».

Прадказанне збурэння святыні

13 ¹Калі Езус выходзіў са святыні, адзін з вучняў Ягоных сказаў Яму: «Настаўнік, паглядзі, якія камні і якія будынкi». ²А Езус сказаў яму: «Бачыш гэтыя вялікія будынкi? Не застанецца тут каменя на каменi, які б не быў зруйнаваны». ³І калі Ён сядзеў на Аліўнай гары насупраць святыні, пыталіся ў

Яго сам-насам Пётр, Якуб, Ян і Андрэй: ⁴«Скажы нам, калі гэта будзе і які будзе знак, калі павінна ўсё гэта споўніцца?»

Пачатак пакутаў

⁵І Езус пачаў казаць ім: «Глядзіце, каб ніхто не звёў вас. ⁶Многія прыйдуць пад імем Маім, кажучы, што гэта Я, і многіх зведдуць. ⁷Калі ж пачуеце пра войны і весткі з войнаў, не дазваляйце сябе запалохаць. Так павінна адбыцца, але гэта яшчэ не канец. ⁸Бо паўстане народ на народ, і каралеўства на каралеўства; і будуць землятрусы месцамі, будзе голад. Гэта пачатак пакут.

⁹Сцеражыцеся. Вас будуць аддаваць у суды і ў сінагогах будуць біць, і паставяць вас перад намеснікамі і каралямі за Мяне на сведчанне ім. ¹⁰Але найперш Евангелле павінна быць абвешчана ўсім народам. ¹¹І калі павядуць, каб выдаць вас, не турбуйцеся загадзя, што сказаць, а кажыце тое, што будзе дадзена вам у тую гадзіну, бо не вы будзеце гаварыць, а Дух Святы. ¹²Тады брат выдасць брата на смерць, і бацька дзіця; паўстануць дзеці супраць бацькоў і заб'юць іх; ¹³і зненавідзяць вас усе за імя Маё. Але той, хто вытрымае да канца, будзе збаўлены.

Спусташэнне Юдэі

¹⁴А калі ўбачыце, што *агіда спусташэння* паўстала там, дзе не павінна быць (хто чытае, няхай зразумее), тады тыя, хто ў Юдэі, няхай уцякаюць у горы; ¹⁵хто будзе на даху, няхай не спускаецца ў дом узяць нешта з дому свайго; ¹⁶хто будзе на полі, няхай не вяртаецца забраць вопратку сваю. ¹⁷Гора цяжарным і тым, што кормяць грудзмі ў тыя дні! ¹⁸Маліцеся, каб не здарылася гэта зімой. ¹⁹Бо гэта будуць дні *такой тугі, якой не было аж дагэтуль ад пачатку стварэння*, якое стварыў Бог, і не будзе. ²⁰Калі б Пан не скараціў гэтых дзён, не ўратавалася б ніякае цела. Але дзеля выбраных, якіх абраў, скараціў дні. ²¹І тады, калі хтосьці скажа вам: «Вось, тут Хрыстус, вось, там», — не верце. ²²Бо паўстануць фальшывыя месіі і фальшывыя прарокі і будуць чыніць знакі і цуды, каб увесці ў зман, калі ўдасца, выбраных. ²³А вы сцеражыцеся. Я прадказаў вам усё.

Прыйсце Сына Чалавечага

²⁴Але ў тыя дні пасля тугі такой *зацьміцца сонца, і месяц не дасць святла свайго*. ²⁵І зоркі будуць падаць з неба, і сілы нябесныя пахіснуцца.

²⁶Тады ўбачаць Сына Чалавечага, які будзе ісці на аблоках з вялікай сілай і ў славе. ²⁷Ён пашле тады анёлаў і збярэ выбраных сваіх ад чатырох вятроў, ад краю зямлі да краю неба.

Прыклад смакоўніцы

²⁸Вучыцеся на прыкладзе смакоўніцы: калі галінка яе становіцца ўжо мяккай і пускае лісце, ведаеце, што блізка лета. ²⁹Так і вы, калі ўбачыце, што адбываецца гэта, ведайце, што блізка, пры дзвях. ³⁰Сапраўды кажу вам: не міне пакаленне гэтае, як усё гэта адбудзецца. ³¹Неба і зямля мінуць, а словы Мае не мінуць. ³²А пра дзень той або гадзіну ні анёлы ў небе, ні Сын, ніхто не ведае, а толькі Айцец.

Заклік да чування

³³Глядзіце, чуйце, бо не ведаеце, калі настане той час. ³⁴Падобна гэта да чалавека, які, сабраўшыся ў далёкую дарогу, пакінуў дом свой, даў слугам сваім уладу і кожнаму сваю працу і загадаў брамніку чуваць. ³⁵Таму чуйце і вы, бо не ведаеце, калі прыйдзе гаспадар дому: увечары, ці апоўначы, ці пры спеве пёўняў, ці раніцай, ³⁶каб не застаў вас спячымі, калі вернецца неспадзявана. ³⁷А што вам кажу, кажу ўсім: чуйце!»

МУКА, СМЕРЦЬ І ЎВАСКРАСЕННЕ ЕЗУСА

Змова супраць Езуса

14 ¹Было два дні да свята Пасхі і Праснакоў. Першасвятары і кніжнікі шукалі, як бы ўзяць Езуса хітрасцю і забіць, ²бо казалі: «Не ў свята, каб не было абурэння ў народзе».

Намашчэнне ў Бэтаніі

³Калі Езус быў у Бэтаніі, у доме пракажонага Сымона, і быў за сталом, прыйшла жанчына з алебастравым флаконам міра з чыстага і вельмі каштоўнага нарду і, разбіўшы флакон, выліла Яму на галаву. ⁴А некаторыя абураліся паміж сабою: «Навошта гэткае марнатраўства міра? ⁵Бо можна было прадаць гэтае міра больш чым за трыста дынараў і раздаць убогім». І папракалі яе.

⁶Але Езус сказаў: «Пакіньце яе. Навошта дакучаеце ёй? Яна зрабіла добры ўчынак для Мяне. ⁷Бо ўбогіх заўсёды маеце пры сабе, і калі захочаце, можаце ім чыніць дабро; а Мяне не заўсёды маеце. ⁸Яна зрабіла, што магла: загадзя намасціла цела Маё для пахавання. ⁹Сапраўды кажу вам: дзе б ні абвяшчалася Евангелле па ўсім свеце, пра тое, што зрабіла яна, сказана будзе на ўспамін аб ёй».

Здрада Юды

¹⁰Юда Іскарыёт, адзін з Дванаццаці, пайшоў да першасвятароў, каб выдаць ім Езуса. ¹¹Яны ж, пачуўшы, узрадаваліся і абяцалі даць яму срэбранікі. І ён шукаў, як пры нагодзе выдаць Яго.

Прыгатаванне пасхальнай вячэры

¹²У першы дзень Праснакоў, калі ахвяравалі Пасху, казалі Яму вучні Ягонья: «Дзе хочаш, каб мы пайшлі і прыгатавалі Табе з’есці Пасху?» ¹³І Ён паслаў двух з вучняў сваіх, кажучы ім: «Ідзіце ў горад; там сустрэне вас чалавек, які будзе несці збан вады. Ідзіце за ім ¹⁴і там, куды ўвойдзе, скажаце гаспадару дому: “Настаўнік кажа: дзе святліца, у якой Я мог бы з’есці Пасху з вучнямі Маімі?” ¹⁵Ён пакажа вам вялікі верхні пакой, засланы і падрыхтаваны. Там прыгатуеце нам». ¹⁶Вучні Ягонья пайшлі і прыйшлі ў горад, і знайшлі, як сказаў ім, і прыгатавалі Пасху.

Апошняя Вячэра

¹⁷А калі звечарэла, Ён прыйшоў з Дванаццаццю. ¹⁸Калі яны былі за сталом і елі, Езус сказаў: «Сапраўды кажу вам, што адзін з вас, *які есць са Мною*, выдасць Мяне». ¹⁹Яны засмуціліся і пачалі казаць Яму адзін за адным: «Ці не я?» ²⁰А Ён сказаў ім: «Адзін з Дванаццаці, які мачае са Мною ў місе. ²¹Бо сапраўды, Сын Чалавечы адыходзіць, як напісана пра Яго, але гора таму чалавеку, які выдае Сына Чалавечага! Лепш было б гэтаму чалавеку не нарадзіцца».

²²Калі яны елі, Езус, узяўшы хлеб, благаславіў, паламаў і даў ім, кажучы: «Бярыце, гэта Цела Маё». ²³І, узяўшы келіх, узнёс падзяку і даў ім; і пілі з яго ўсе. ²⁴І сказаў ім: «Гэта Мая Кроў за павету, якая за многіх праліваецца. ²⁵Сапраўды кажу вам, што ўжо не буду піць ад плоду вінаграднай лазы да таго дня, калі буду піць яго новым у Валадарстве Божым».

Езус з вучнямі на Аліўнай гары

²⁶І, праспяваўшы гімн, яны пайшлі на Аліўную гару. ²⁷І сказаў ім Езус: «Усе вы зняверыцеся, бо напісана: *“Удару настыра, і рассеюца авечкі”*».

²⁸Але пасля ўваскрасення Майго Я апярэджу вас у Галілеі». ²⁹Пётр сказаў Яму: «Калі ўсе і зняверацца, але толькі не я». ³⁰Адказаў яму Езус: «Сапраўды кажу табе, што ты сёння, у гэтую ноч, перш чым двойчы заспявае певень, тройчы адрачэшся ад Мяне». ³¹Але ён яшчэ настойлівей казаў: «Калі б трэба было памерці разам з Табою, не адракуся ад Цябе». Тое самае казалі ўсе.

Малітва ў Гетсэманіі

³²Калі яны прыйшлі ў месца, якое называлася Гетсэманія, Езус сказаў вучням сваім: «Сядзьце тут, пакуль Я памалюся». ³³Ён узяў з сабою Пятра, Якуба і Яна; і ахапіў Яго страх і трывога. ³⁴І сказаў ім: «Засмучана душа Мая аж да смерці; застаньцеся тут і чуйце». ³⁵Адышоўшы крыху ўперад, упаў на зямлю і маліўся, каб, калі магчыма, абмінула Яго гэтая гадзіна; ³⁶і казаў: «Абба, Ойча! Ты ўсё можаш. Адхілі ад Мяне гэты келіх; але не чаго Я хачу, а чаго Ты». ³⁷Калі вярнуўся і знайшоў іх спячымі, сказаў Пятру: «Сымоне, спіш? Ты не мог чуваць адной гадзіны? ³⁸Чуйце і маліцеся, каб не паддацца спакусе. Сапраўды, дух ахвочы, але цела слабое». ³⁹І зноў, адышоўшы, маліўся тымі ж словамі. ⁴⁰Вярнуўшыся, зноў знайшоў іх спячымі, бо вочы ў іх былі стомленыя; а яны не ведалі, што Яму адказаць. ⁴¹І прыйшоў Ён трэці раз, і сказаў ім: «Усё яшчэ спіце і адпачываеце? Досьць, настала гадзіна: вось выдаецца Сын Чалавечы ў рукі грэшнікаў. ⁴²Устаньце, пойдзем, вось наблізіўся мой здраднік».

Арышт Езуса

⁴³Адразу, калі Ён яшчэ гаварыў, прыйшоў Юда, адзін з Дванаццаці, а з ім мноства людзей з мячамі і кіямі ад першасвятароў, кніжнікаў і старэйшын. ⁴⁴А той, хто выдаў Яго, даў ім знак, кажучы: «Каго я пацалую, той і ёсць; схопіце Яго і вядзіце асцярожна». ⁴⁵Прышоўшы, ён адразу падышоў да Езуса і сказаў: «Раббі!» І пацалаваў Яго. ⁴⁶А яны ўсклалі на Яго рукі свае і схопілі Яго. ⁴⁷Адзін жа з тых, хто стаяў побач, дастаўшы меч, ударыў слугу першасвятара і адсек яму вуха. ⁴⁸Адказваючы, Езус сказаў ім: «Як на злачынцу выйшлі вы з мячамі і кіямі, каб схопіць Мяне. ⁴⁹Кожны дзень Я быў з вамі ў святыні і навучаў, і вы не схопілі Мяне. Але, каб збыліся Пісанні». ⁵⁰І усе, пакінуўшы Яго, паўцякалі. ⁵¹Адзін юнак, накінуўшы палатно на голае цела, ішоў следам за Ім; і схопілі яго. ⁵²А ён, пакінуўшы палатно, голы ўцёк ад іх.

Езус перад Сінэдрыёнам

⁵³Езуса завялі да першасвятара, у якога сабраліся ўсе першасвятары, старэйшыны і кніжнікі. ⁵⁴А Пётр зводдаль ішоў следам за Ім аж у сярэдзіну, на дзядзінец першасвятара. Ён сядзеў са слугамі і грэўся каля агню. ⁵⁵А першасвятары і ўвесь Сінэдрыён шукалі супраць Езуса сведчання, каб забіць Яго, і не знаходзілі. ⁵⁶Бо многія давалі ілжывыя сведчання супраць Яго, але сведчання не супадалі. ⁵⁷А некаторыя, устаўшы, сведчылі супраць Яго ілжыва, кажучы: ⁵⁸«Мы чулі, як Ён казаў: “Я зруйную гэтую рукатворную святыню і за тры дні адбудую іншую, нерукатворную”». ⁵⁹Але і так сведчанне іхняе не супадала. ⁶⁰Тады стаў першасвятар пасярэдзіне і спытаўся ў Езуса, кажучы:

«Нічога не адказваеш на тое, што яны супраць Цябе сведчаць?» ⁶¹ Але Ён маўчаў і нічога не адказваў. Зноў першасвятар пытаўся ў Яго і казаў Яму: «Ці Ты Хрыстус, Сын Благаслаўлёнага?» ⁶² Езус сказаў: «Я. І вы ўбачыце Сына Чалавечага, які сядзіць праваруч Усемагутнага і ідзе на аблоках нябесных».

⁶³ Першасвятар жа разадраў адзенне сваё і сказаў: «Навошта яшчэ нам сведкі? ⁶⁴ Вы чулі блюзнерства. Як вам здаецца?» І яны ўсе прызналі Яго вартым смерці.

⁶⁵ Некаторыя пачалі пляваць на Яго і закрываць Яму твар, і біць Яго, і казаць Яму: «Прароч». Таксама слугі білі Яго па твары.

Адрачэнне Пятра

⁶⁶ Калі Пётр быў унізе на дзядзінцы, прыйшла адна служанка першасвятара ⁶⁷ і, убачыўшы Пятра, які грэўся, прыгледзелася да яго і сказала: «І ты быў з Езусам Назаранінам!» ⁶⁸ Але ён адрокся, сказаўшы: «Не ведаю і не разумею, што ты кажаш!» І выйшаў адтуль на пярэдні дзядзінец. І заспяваў певень. ⁶⁹ Служанка, зноў убачыўшы яго, пачала казаць тым, хто стаяў побач: «Гэты з іх!» ⁷⁰ Ён жа зноў адрокся. Крыху пазней тыя, хто стаяў тут, зноў пачалі гаварыць Пятру: «Сапраўды, ты з іх, бо ты галілеец». ⁷¹ Ён жа пачаў клясціся і прысягаць: «Не ведаю гэтага Чалавека, пра якога гаворыце!» ⁷² І адразу другі раз заспяваў певень. Тады ўгадаў Пётр слова, сказанае яму Езусам: «Перш чым двойчы заспявае певень, тройчы адрачэшся ад Мяне». І заплакаў.

Езус перад Пілатам

15 ¹ З самай раніцы першасвятары са старэйшынамі і кніжнікамі і ўвесь Сінэдрыён зрабілі нараду і, звязаўшы Езуса, павялі і аддалі Пілату. ² Пілат спытаўся ў Яго: «Ты кароль юдэйскі?» Ён жа сказаў яму ў адказ: «Ты кажаш». ³ І абвінавачвалі Яго першасвятары ў многім. ⁴ Пілат жа зноў спытаўся ў Яго: «Ты нічога не адказваеш? Паглядзі, колькі сведчыць супраць Цябе». ⁵ Езус нічога больш не адказваў, таму дзівіўся Пілат.

⁶ На свята ён адпускаяў ім аднаго вязня, якога прасілі. ⁷ Быў жа нейкі Бараба, зняволены са сваімі саўдзельнікамі, якія падчас бунту ўчынілі забойства. ⁸ І, падышоўшы, натоўп пачаў прасіць таго, што ён заўсёды рабіў ім. ⁹ Пілат жа сказаў ім у адказ: «Хочаце, адпусчу вам караля юдэйскага?» ¹⁰ Бо ведаў, што першасвятары выдалі Яго ад зайздасці. ¹¹ Але першасвятары падбухторылі народ, каб лепш адпусціў ім Барабу. ¹² Пілат, адказваючы, зноў сказаў ім: «Што хочаце, каб я зрабіў з тым, каго вы называеце каралём юдэйскім?» ¹³ Яны закрывалі зноў: «Укрыжуй Яго!» ¹⁴ Пілат сказаў ім: «Што дрэннага зрабіў Ён?»

Але яны яшчэ мацней закрычалі: «Укрыжуй Яго!» ¹⁵Тады Пілат, хочучы дагадзіць людзям, адпусціў ім Барабу, а Езуса пасля бічавання аддаў на ўкрыжаванне.

Укаранаванне цернем

¹⁶Жаўнеры адвялі Яго ў сярэдзіну дзядзінца, гэта значыць, у прэторыю, і сабралі цэлую кагарту. ¹⁷Апранулі Яго ў пурпур і, сплэўшы цярновы вянок, усклалі на Яго. ¹⁸І пачалі вітаць Яго: «Вітай, кароль юдэйскі!» ¹⁹Білі Яго па галаве трысцінай і плявалі на Яго, і, згінаючы калені, кланяліся Яму. ²⁰А калі насмяяліся з Яго, знялі пурпур і апранулі ў Ягоную вопратку, і павялі Яго, каб укрыжаваць.

Укрыжаванне Езуса

²¹І прымусілі нейкага Сымона Кірэнэйца, бацьку Аляксандра і Руфа, які ішоў з поля, несці Ягоны крыж. ²²Прывялі Езуса на месца званае Галгота, што азначае: «Месца Чэрапа». ²³І давалі Яму піць віно са смірною, але Ён не ўзяў.

²⁴Калі ўкрыжавалі Яго, *надзялілі вопратку Ягоную, кідаючы лёсы*, каму што ўзяць. ²⁵Была ж трэцяя гадзіна, калі ўкрыжавалі Яго. ²⁶І быў надпіс з віной Ягонай: «Кароль юдэйскі». ²⁷Разам з Ім укрыжавалі двух злачынцаў, аднаго з правага, другога з левага боку ад Яго. ⁽²⁸⁾

²⁹Тыя, хто праходзіў, зневажалі Яго, *ківаючы галавамі* сваімі і кажучы: «Гэй! Ты, што руйнуеш святыню і за тры дні будуеш, ³⁰уратуй сябе самога, сышоўшы з крыжа!» ³¹Падобна і першасвятары з кніжнікамі, насміхаючыся, казалі адзін аднаму: «Іных ратаваў, а сябе не можа ўратаваць. ³²Хрыстус, кароль Ізраэля, няхай сыдзе цяпер з крыжа, каб мы ўбачылі і паверылі». Таксама тыя, хто быў укрыжаваны разам з Ім, зневажалі Яго.

Смерць Езуса

³³Калі надышла шостая гадзіна, цемра настала па ўсёй зямлі аж да гадзіны дзевятай. ³⁴А каля дзевятай гадзіны ўсклікнуў Езус моцным голасам: «Элі, Элі, лема сабахтані?», што азначае: «*Божжа Мой, Божжа Мой, чаму Ты Мяне пакінуў?*» ³⁵Некаторыя з тых, хто стаяў там, чуючы гэта, казалі: «Вось, Ён кліча Іллю». ³⁶А адзін пабег, намачыў губку *воцатам* і, насадзіўшы на трысціну, *паіў* Яго, кажучы: «Чакайце, пабачым, ці прыйдзе Ілля зняць Яго». ³⁷Езус жа, ускрыкнуўшы моцным голасам, сканаў.

³⁸І заслона ў святыні разарвалася надвое ад верху да нізу.

³⁹Сотнік, які стаяў насупраць Яго, сказаў, убачыўшы, як Ён канаў: «Праўдзіва, Чалавек гэты быў Сынам Божым».

⁴⁰Былі таксама жанчыны, якія глядзелі здалёк. Сярод іх была Марыя Магдалена, Марыя, маці Якуба малодшага і Юзафа, і Саламея, якія тады, ⁴¹калі Ён быў у Галілеі, спадарожнічалі і служылі Яму, а таксама многія іншыя, якія разам з Ім прыйшлі ў Ерузалем.

Пахаванне

⁴²Калі звечарэла, і паколькі была пятніца, гэта значыць пярэдадзень шабату, ⁴³прыйшоў Юзаф з Арыматэі, дастойны дарадчык, які і сам чакаў Валадарства Божага, і адважыўся ўвайсці да Пілата, каб прасіць цела Езуса. ⁴⁴Пілат здзівіўся, што Ён ужо памёр, і, паклікаўшы сотніка, спытаўся ў яго, ці даўно сканаў. ⁴⁵Даведаўшыся ад сотніка, аддаў цела Юзафу. ⁴⁶Ён, купіўшы палатно і зняўшы цела, захінуў у палатно і паклаў у магіле, якая была высечана ў скале, і прываліў камень да яе ўваходу. ⁴⁷А Марыя Магдалена і Марыя Юзафа глядзелі, дзе Яго паклалі.

Пустая магіла

16¹Калі мінуў шабат, Марыя Магдалена, Марыя Якубава і Саламея купілі духмянасцяў, каб пайсці і намасціць Езуса. ²Вельмі рана, у першы дзень тыдня, прыйшлі да магілы, калі ўзышло сонца, ³і гаварылі між сабою: «Хто адсуне нам камень ад уваходу ў магілу?» ⁴І паглядзеўшы, убачылі, што камень адсунуты, а быў ён вельмі вялікі. ⁵Увайшоўшы ў магілу, яны ўбачылі юнака, які сядзеў з правага боку і быў апрануты ў белае адзенне, і вельмі спалохаліся. ⁶А ён сказаў ім: «Не бойцеся! Шукаеце Езуса Назараніна, укрыжаванага. Ён уваскрос, Яго тут няма; вось месца, дзе паклалі Яго. ⁷Але ідзіце, скажыце вучням Ягоным і Пятру: «Ён апырэдзіць вас у Галілеі. Там Яго ўбачыце, як Ён сказаў вам»». ⁸Яны выйшлі і пабеглі ад магілы, бо ахапіў іх страх і здзіўленне. Нікому таксама нічога не расказалі, бо баяліся.

ЗАКАНЧЭННЕ ЕВАНГЕЛЛЯ

З’яўленне ўваскрослага Хрыста

⁹Калі Езус уваскрос раніцай у першы дзень тыдня, Ён з’явіўся найперш Марыі Магдалене, з якой Ён выгнаў сем злых духаў. ¹⁰Яна пайшла і расказала тым, хто быў з Ім, якія смуткавалі і плакалі. ¹¹А яны, хоць і пачулі, што Ён жывы і што яна Яго бачыла, не паверылі. ¹²Пасля гэтага Езус з’явіўся ў іншай постаці двум з іх, якія ішлі ў вёску. ¹³Тыя вярнуліся і абвясцілі астатнім, але ім таксама не паверылі.

¹⁴Нарэшце, з'явіўся Адзінаццаці, калі яны былі за сталом, і папракаў іх за бязвер'е і жорсткасць сэрца, бо не паверылі тым, хто бачыў Яго ўваскрослага.
¹⁵Ён сказаў ім: «Ідзіце па ўсім свеце і абвяшчайце Евангелле ўсякаму стварэнню. ¹⁶Хто паверыць і ахрысціцца, будзе збаўлены, а хто не паверыць, будзе асуджаны. ¹⁷Тым, хто паверыць, будуць спадарожнічаць такія знакі: у Маё імя будуць выганяць злых духаў; будуць размаўляць новымі мовамі; ¹⁸змеяў рукамі браць будуць, і, калі штосьці атрутнае вып'юць, не пашкодзіць ім. На хворых будуць ускладаць рукі і яны выздаравеюць».

Унебаўшэсце

¹⁹Пасля размовы з імі Пан Езус узнёсся ў неба і сеў праваруч Бога.

²⁰А яны пайшлі і паўсюль прапаведавалі. Пан садзейнічаў ім і пацвярджаў слова знакамі, што яму спадарожнічалі.